

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Tdo/34/2017                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 2111010619                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 20.07.2017                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Peter Hatala             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2017:2111010619.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného D. D. pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 20. júla 2017 v Bratislave dovolanie obvineného D. D. podané prostredníctvom obhájcu JUDr. Radovana Grubára proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 15. októbra 2013, sp. zn. 3To/47/2013, a takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného D. D. sa o d m i e t a.

### Odôvodnenie

Okresný súd Trnava rozsudkom zo 17. decembra 2012, sp. zn. 1T/19/2011 uznal obvineného D. D. za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 14. augusta 2010 v presne nezistenom čase vo večerných hodinách v obci R. F., okres R. P. vo dvore rodinného domu č. XXX/X na ul. W. po predchádzajúcej hádke so svojim bratom J. D. pristúpil k J. D., ktorého chytil za košeľu v oblasti hrudníka, sotil ho na zem, následne v úmysle usmrtiť ho, skočil na J. D. ležiaceho na zemi tvárou nahor, chytil ha za krk a zvieraním krku ho tlačil k zemi, na čo sa tento bránil mávaním rúk, potom ako D. D. upustil od svojho konania, vstal z J. D., ktorý zostal ležať na zemi, následne za účasti tam prítomného B. K., ktorý sa neúspešne snažil zamedziť konaniu D. D., požiadal tohto o pomoc v odnesení J. D. do domu, kde potom, ako ho uložili na posteľ tvárou dolu, zostal D. D. v miestnosti s J. D. sám, čím svojim konaním spôsobil J. D. podľa správy znalcov z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo, poranenia, a to zlomeninu ľavého horného rohu štítnej chrupavky s krvným výronom v okolí, krvné výrony vo svalstve krku, krvné výronky pod podplúčnicou, opuch mozgu a pľúc, na následky ktorých zomrel.

Okresný súd obvinenému za to uložil podľa § 145 ods. 2 písm. c/ Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov, na ktorého výkon ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Súd obvinenému zároveň uložil ochranný dohľad v trvaní 2 (dvoch) rokov (§ 76 ods. 1, § 78

ods. 1 Tr. zák.), ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou (§ 73 ods. 1 Tr. zák.) a povinnosť nahradit' poškodenému S. D. škodu vo výške 1 233,54 Eur (§ 287 ods. 1 Tr. por.).

Proti tomuto rozhodnutiu podali obvinený a prokurátor odvolania, ktoré Krajský súd v Trnave uznesením z 15. októbra 2013, sp. zn. 3To/47/2013 podľa § 319 Tr. por. zamietol. Odvolací súd mal za preukázané naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., pričom obvinený konal prinajmenšom v nepriamom úmysle. Ťažká alkoholová opojenosť a silný afekt hnevu nemali vplyv na posúdenie subjektívnej stránky trestného činu. Odvolací súd nezistil pochybenie ani pri ukladaní trestu, keď súd prvého stupňa správne prihliadol na prechodný reaktívny stav obvineného a náhle vzniknutý silný afekt hnevu, ktoré mali vplyv na jeho rozpoznávaciu a ovládaciu zložku v čase skutku.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený sám (12. septembra 2016), ako aj prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Radovana Grujbára (12. apríla 2017) dovolanie, ktoré oprel o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Tr. por., teda s odôvodnením, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený v dovolaní (rukou písané podanie je úplne totožné s dovolaním podaným obhajcom) namietol nezákonnosť dôkazu, na základe ktorého sa trestné konanie začalo. Privolaný lekár MUDr. C. konštatoval v správe o ohliadke mŕtveho stopy násillia, napriek tomu telo poškodeného poslal na riadnu pitvu a nie súdnoznaleckú. Tým zapríčinil, že dôkazy z miesta činu sa nemohli zabezpečiť ihneď. Zároveň znalec MUDr. Mikuláš pri výsluchu konanom 20. januára 2011 pripustil, že ustálený čas smrti upravil o 1 hodinu na základe telefonickkej informácie od vyšetrovateľky. Vyšetrovateľka pritom vyhotovila 2 rozdielne uznesenia. Takto konali účelovo, aby stratil alibi. Prvotný postup polície a lekára bol absolútne nezákonný (porušenie § 119 ods. 2 Tr. por.), čo sa prenieslo aj na dôkazy získané v prípravnom konaní a pred súdom prvého stupňa. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. sa nestotožnil s právnou kvalifikáciou skutku z dôvodu nenaplnenia subjektívnej stránky trestného činu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. V rámci dokazovania nebol riadne zistený jeho úmysel usmrtiť poškodeného. Skutok mal byť správne kvalifikovaný podľa § 148 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., resp. § 149 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., a to aj s ohľadom na zmätočnú a menenú výpoveď svedka B. K. a znalecké posudky z odboru zdravotníctva. Dovolaciemu súdu preto navrhol, aby podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že napadnutým uznesením Krajského súdu v Trnave v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trnava bol porušený zákon v neprospech D. D., súčasne podľa § 386 ods. 2 Tr. por. obe rozhodnutia zrušil a podľa § 388 ods. 1 okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Dovolanie obvineného bolo zaslané na vyjadrenie Krajskej prokuratúry v Trnave a poškodenému S. D.. Možnosť vyjadriť sa využil iba krajský prokurátor podaním zo 16. mája 2017.

Prokurátor poukázal na hodnotenie dôkazov a skutkového stavu zo strany obvineného, čo ale nemôže byť predmetom prieskumu dovolacieho súdu z dôvodu viazanosti dovolacieho súdu skutkovými závermi zistenými súdmi nižšieho stupňa. Dovolanie obvineného preto navrhol podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Vyjadrenie prokurátora bolo zaslané obvinenému, jeho obhajcovi a poškodenému, ktorí na podanie nereagovali.

Najvyšší súd ako súd dovolací následne skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné, a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Trnave ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným D. D. prostredníctvom obhajcu, teda osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/, § 373 Tr. por., na Okresnom súde Trnava, t.j. na mieste predpokladanom v ustanovení § 370 Tr. por., a v zákonnej 3-ročnej lehote. Najvyšší súd pri posudzovaní včasnosti podania dovolania prihliadol v zmysle platnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. februára 2014, č. k. I. ÚS 217/2013-33) na rukou písané dovolanie obvineného z 12. septembra 2016, doručené Okresnému súde Trnava 13. septembra 2016. Obvinený podal dovolanie včas (lehota uplynula 9. decembra 2016), pričom obvinenému nemôže byť na ťarchu zdĺhavé konanie okresného súdu, ktorý po preverení jeho majetkových pomerov ustanovil obhajcu až opatrením z 20. marca 2017, t. j. po 6 mesiacoch od podania dovolania. Dovolací súd však súčasne zistil, že dovolanie obvineného nie je dôvodné.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Obvinený predovšetkým namietal nezákonnosť dôkazov z dôvodu postupu obhliadajúceho lekára a vyšetrovateľky.

Ako vyplýva z výsluchu obhliadajúceho lekára MUDr. C. z prípravného konania (č. l. 392a-392d) a z konania pred súdom (č. l. 704-705), tento nezaznamenal žiadne zjavné známky cudzieho zavinenia, preto políciu nevolal. Z dôvodu nezistenia príčiny smrti však nariadil pitvu. Správnosť takéhoto postupu potvrdil aj znalec MUDr. Mikuláš, ktorý pitvu vykonával. Ten okrem iného uviedol, že známky hrdúsenia nemusia byť badateľné a k ich zvýrazneniu môže dôjsť až s určitým časovým intervalom v rámci posmrtného zasychania tela (č. l. 57, 705).

V nadväznosti na uvedené je potrebné zdôrazniť, že spájať postup lekára so ne/zákonnosťou získavania dôkazov nie je namieste. Orgány činné v trestnom konaní nemohli objektívne vykonávať úkony trestného konania pred nahlásením podozrenia zo spáchania trestného činu. Po privolaní znalcami vykonávajúcimi pitvu konali orgány činné v trestnom konaní v súlade s Trestným poriadkom, keď najmä zaistili stopy, prizvali do konania znalcov na vypracovanie viacerých znaleckých posudkov, zákonným spôsobom v prítomnosti tlmočníka, resp. obhajcu vypočuli obvineného, svedkov a znalcov. K takto zabezpečeným dôkazom pritom obvinený nemal námietky.

K namietanej zmene času smrti poškodeného sa vyjadrili znalci MUDr. Mikuláš a MUDr. Lenko s tým,

že boli vyšetrovateľkou požiadani o doplnenie znaleckého posudku s ohľadom na priebeh vyšetrovania. S prihliadnutím na klimatické pomery v danom období, časový interval medzi smrťou, prehliadkou a pitvou tela, nedostatok informácií o podmienkach v mieste nálezu a poškodenom (teplota a pohyb vzduchu, ne/prikrytie tela) pripustili, že smrť poškodeného mohla nastať aj v čase do 23.00 hod. (č. l. 53, 57-58).

V tejto časti dovolania dal dovolací súd za pravdu dovolateľovi. Konanie vyšetrovateľky, ktorá znalcov upozornila, že v ustálenej dobe smrti poškodeného bol obvinený videný v krčme a žiadala doplnenie znaleckého posudku, možno považovať za viac ako neštandardné. Avšak údaj o približnom čase smrti poškodeného nebol usvedčujúcim dôkazom, ale len dôkazom podporným, vyhodnoteným v súhrne s ostatnými dôkazmi. Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku okresného súdu, tento pri ustálení viny vychádzal najmä z výpovede svedka B. K., sčasti z výpovede obvineného, svedkov a zo záverov znaleckých posudkov, predovšetkým znalca z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých. V súvislosti s uvedeným je pritom potrebné zdôrazniť, že znalci pripustili dlhšie časové rozpätie úmrtia aj s ohľadom na odstup času od spáchania skutku do vykonania pitvy (úmrtie nastalo v nočných hodinách 14. augusta 2010 a telo bolo privezené na pitvu 16. augusta 2010 o 7.20 hod.) a na iné faktory, ktoré nemali k dispozícii a ktoré sťažovali presné stanovenie času smrti poškodeného.

Vzhľadom na uvedené nebol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. naplnený.

Obvinený v dovolaní uplatnil aj dôvod dovolania podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd,

orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V rámci daného dovolacieho dôvodu obvinený namietol absenciu úmyslu a potrebu prekvalifikovania skutku na trestný čin zabitia podľa § 148 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., resp. na trestný čin usmrtenia podľa § 149 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

V zmysle ustanovení § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. sa vraždy dopustí ten, kto iného úmyselne usmrť, pričom sa skutku dopustí na chránenej osobe.

Objektom trestného činu je ľudský život. Páchateľom môže byť ktokoľvek (všeobecný subjekt). Objektívna stránka spočíva v usmrtení človeka, t. j. zbavenia života živého človeka bez ohľadu na použité prostriedky. Usmrťiť možno konaním, ako aj opomenutím konania, na ktoré bol páchateľ podľa okolností a pomerov povinný. Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné konanie, ktoré musí smerovať k usmrteniu človeka. Podľa § 15 Tr. zák. trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchateľ a/ alebo chcel spôsobom uvedeným v zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, alebo b/ vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený. V zmysle § 139 Tr. zák. sa chránenou osobou rozumie aj blízka osoba, t. j. príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec a manžel; iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú (§ 127 ods. 4 Tr. zák.).

V zmysle ustanovenia § 148 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. sa zabitia dopustí ten, kto v úmysle ublížiť na zdraví inému z nedbanlivosti spôsobí smrť, pričom sa skutku dopustí na chránenej osobe.

Objektom trestného činu je ľudský život. Páchateľom môže byť ktokoľvek (všeobecný subjekt). Objektívna stránka spočíva v úmyselnom ublížení na zdraví, v dôsledku ktorého bol poškodenému z nedbanlivosti spôsobený ťažší následok vo forme smrti. Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel smerujúci k spôsobeniu ublíženia na zdraví a vo vzťahu k smrteľnému následku zavinenie z nedbanlivosti. Podľa § 16 Tr. zák. trestný čin je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchateľ a/ vedel, že môže spôsobom uvedeným zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, alebo b/ nevedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, hoci o tom vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

V zmysle ustanovenia § 149 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. sa usmrtenia dopustí ten, kto inému z nedbanlivosti spôsobí smrť, pričom sa skutku dopustí na chránenej osobe.

Objektom trestného činu je ľudský život. Páchateľom môže byť ktokoľvek (všeobecný subjekt). Objektívna stránka spočíva v spôsobení smrti z nedbanlivosti. Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje nedbanlivosť.

Všetky tri trestné činy chránia ľudský život a môže ich spáchať všeobecný subjekt. Rozdiel medzi nimi spočíva len vo forme zavinenia vzťahujúcej sa na konanie a následok. Trestný čin vraždy podľa § 145 Tr. zák. a trestný čin zabitia podľa § 148 Tr. zák. sú úmyselné trestné činy, ktoré sa odlišujú formou zavinenia vo vzťahu k smrteľnému následku. Pri trestnom čine vraždy sa vyžaduje úmyselné zavinenie (úmysel smeroval k spôsobeniu smrti inému) a pri trestnom čine zabitia nedbanlivostné zavinenie (úmyslom páchateľa bolo ublížiť inému na zdraví, ale z nedbanlivosti bola spôsobená smrť). Naproti tomu trestný čin usmrtenia podľa § 149 Tr. zák. je v celom rozsahu nedbanlivostným trestným činom, a to aj vo vzťahu k následku (páchateľ nemal v úmysle iného usmrť, ani mu ublížiť na zdraví, napriek tomu inému hoci z nedbanlivosti spôsobil smrť).

Dovolací súd pri posudzovaní naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu, zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný za vinného, vychádzal zo skutkových okolností ustálených súdmi nižšieho stupňa. Ako bolo uvedené vyššie, takto zistený skutkový stav nie je dovolací súd oprávnený meniť.

Obvinený v dôsledku hádky napadol poškodeného, ktorého po páde na zem chytil rukou za krk a stláčal. Konanie obvineného možno hodnotiť ako úmyselné, a to prinajmenšom v podobe nepriameho úmyslu, keď obvinený bol uzrozumený, že svojim konaním môže poškodenému spôsobiť smrť. O úmysle obvineného svedčí aj jeho predchádzajúce vyjadrenie, že „podpáli byt alebo zapáli dom, že tohoto ujebe na smrť, alebo že zabije tú špinu“. K úmyslu obvineného sa podrobne vyjadril okresný súd, s ktorého argumentáciou sa dovolací súd stotožnil, a preto na ňu v celom rozsahu odkazuje.

Obsahom dovolania obvineného bolo taktiež posudzovanie výpovede svedka B. K., vykonaných dôkazov a polemizovanie so závermi súdov. Takéto námietky, smerujúce k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý by zodpovedal predstavám obvineného, svojim obsahom nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nebol naplnený.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného D. D. nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Tr. por., a preto najvyšší súd jeho dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na verejnom zasadnutí odmietol.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.